

endelig er tillagt de Underordnede Appell med Hensyn til de mest alvorlige arbitrære Straffe, en Bestemmelse, jeg sætter særdeles megen Pris paa, og jeg skal ligeoverfor en Ankyndning af den ærede Krigsminister om, at der maatte fra hans Side kunde ventes en Ændring i den Retning, udtale, at den let kan blive af den Bestaaffenhed, at det i alt Fald kan gjøre det meget betænkeligt for mig at stemme endelig for Loven. Der er adskillige Bestemmelser, som jeg ligesom det ærede Medlem, som sidst talte, maa udtale mig nærmere om. Inden jeg gaar over til dem, vil jeg gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til en enkelt Paragraf, som det maatte er min Styk, at jeg ikke ret kan faae Klarhed over, det er nemlig § 49. Den lyder saaledes: „For Overtrædelser af Tjenestpligter kunne Børn imellem 10 og 15 Aar straffes, selv om den i Loven fastsatte Straf ikke overstiger simpelt Fængsel“. Det kan være, at det er en Ukyndighed fra min Side, men jeg veed ikke, om der virkelig i Hæren findes Børn paa 10 Aar, som ere i en saadan Tjenestestilling, at de almindelige Straffe kunne anvendes paa dem, og selv om det nu er saaledes, forekommer det mig, at Paragrafen dog trænger til en lille, Smule mere Klarhed. Jeg tror nok at have faaet fat paa Meningen af den sidste Linie, som jeg fra Først af ikke forstod: „selv om den i Loven fastsatte Straf ikke overstiger simpelt Fængsel“; Meningen er vel den, at Børn eller Personer under 15 Aar altid straffes med mindre Straffe, end der vilde blive tilkjendt de ældre; men det er en Bemærkning, jeg gjør i Forbigaaende, fordi dette Forhold er noget uflart for mig, og fordi jeg ønsker det klarere. Den ærede sidste Læser omtalte Bestemmelsen i § 121 om den Pligt at hilse sin Overmand, selv om han er civil, og den ærede Læser udtalte sig meget bestemt derimod. Hvis det forholdt sig saaledes, som det er udtalt paa et andet Sted, at denne Pligt, den civile Donnor var Noget, der var opfundet og bragt ind i Straffeloven nu og særlig af et enkelt Medlem i det andet Løbing, saa vilde min Stilling til denne Paragraf blive en anden, end den nu er; men hvem der har den mindste Kjendskab til de tilstedeværende Forhold, veed, at det ikke forholder sig saa; der paalægges slet ikke i denne Paragraf nogen ny Forpligtelse, der tales kun om en, som finder Sted og altid har fundet Sted, en Forpligtelse, som jeg for mit Vedkommende meget vilde betænke mig paa at gaa til at ophæve ved denne Leilighed. Det er ganske vist, at Forpligtelsen kan foraarsage adskillige Ulemper, det skal ikke negtes; men hvis vi nu gif til at ophæve den, efterat den har bestaaet hidtil, er jeg bange for, at der vilde flyde langt større Ulemper af at ophæve den end at bibeholde den. Jeg skal nærmere angive mine Grunde. Derfor vi nu gif til at ophæve den, saaledes at det for Fremtiden ikke var Pligt for den Underordnede at hilse sine

civillærte Overmand, som han er forpligtet til at kjende, saa vil det grumme let komme til at virke saa uheldigt paa Forholdet mellem de Overordnede og de Underordnede; at det som jeg før sagde, vil volde meget større Ulemper, end der kan finde Sted ved at bibeholde den. Hvis det nu sker, at en Underordnet kommer saa galt afsted, at han kommer til at gaa forbi en Overmand i civil Dragt uden at hilse ham, og naar saa denne Overmand veed, at den Underordnede maa vide, at der er Straf herfor, vil han meget lettere fra sin Side komme til at vise Overbærenhed, idet han da er henvist til snarere at betragte det som Uagtsomhed end som Trods. Der vil jeg sige, at i min ingensunde korte Tjenestetid som Menig i Hæren har jeg ikke en eneste Gang sølt nogen Ulempe af denne Bestemmelse, og hvad mere er, jeg erindrer ikke, at jeg har hørt nogen Klage derover fra nogen af mine Kammerater. Den Bestemmelse vil jeg altsaa ikke være med til at udtale mig mod eller stille Forslag om, at den skal gaa ud, af den simple Grund, at jeg ligesom tror, at det er mere formaalkstjenligt og bedre baade for de Undergivne og de Overordnede at bibeholde den. Derimod er der en anden Bestemmelse, som jeg ikke kan Andet end udtale mig mod, og det er den, som ogsaa den sidste ærede Læser saavel som tidligere den ærede 1ste Lands- thingsmand for 2den Kreds (Haffner) har udtalt sig mod, nemlig Arrest i Bøien. Jeg vil nu ikke bruge de overordentlig stærke Udtryk om denne Straf, som ere bleve brugte paa et andet Sted, men jeg kan ikke bruge et mere mildt Udtryk om denne Straf, end at den er lidet menneskeverdigg. Det er dog i Reglen og i det Hele saaledes i Livets Forhold, at man ikke gaar til at lænke og binde Mennesker, uden at de ere, hvad man falder aldeles bindegale Folk. De Grunde, hvormed man vil forsvare det, ere, som vi ogsaa nys hørte fra den ærede Marineminister, at den kaldes en kort og intensiv Straf. Kort kan den nu efter min Mening ikke uden videre kaldes, naar den kan idømmes indtil 10 Dage. Og intensiv! Jeg forstaaar dette fremmede Ord saaledes, at det paa Dansk vil sige saameget som en Straf, der har i sig stor indre Kraft og Virkning, og da tror jeg heller ikke, at det er aldeles korrekt i alle Tilfælde at sige om denne Straf, at den er intensiv. Det er blevet fremhævet tidligere, og der er ogsaa paa et andet Sted lagt Bøgt paa som Forsvar for den, at den ikke kan siges at være en pinlig Straf, og uagtet min ærede Sidemand gjorde Indsigelse mod dette, skal jeg fra mit Standpunkt ikke gjøre Indsigelse derimod. Jeg tror slet ikke, at den, naar den bliver udført paa den Maade, som det er Meningen hos dem, der have forsvaret den, at den i den Forstand vil kunne kaldes pinlig. Mere intensiv, ja, det vil den ganske vist blive i visse Tilfælde; det vil den blive, naar den anvendes paa dem, som have Uvædsjælelse,